

skab, hvor Kgl. Indg. indgaaes af Personer, der høre til 2 forskjellige Troessamfund; thi Kirken er kun i sin fulde Ret, og optræder med fuld Competence, naar begge de Personer, for hvem der skal handles, høre til Kirken. Saa snart dette ikke er Tilfældet, saa er Kirken ikke længer paa sit eget Omraade, hvor den kan fordrø sine Former respecterede, men saa er den paa et Omraade, hvor den støder sammen med en anden nu ligesaa berettiget Kirke, og da kan den ikke kræve, ja, den kan ikke engang foreløbigt sige, at det skal undersøges, om den ikke har Ret til at kræve, at begge skulle gaae hen og modtage Vielsen hos den. Saa snart Staten siger, at blandet Kgl. Indg. kan indgaaes, saa siger den egentligt dermed, at der kan indgaaes Kgl. Indg., som ikke kan faae den sande kirkelige Vielse; thi et blandet Kgl. Indg. har altid Noget ved sig, som modstrider den fulde Betydning af den kirkelige Handling. Og, naar man nu kommer ind paa denne Betragtning, og naar man endvidere, som den ærede Landsthingsmand fra Kjøbenhavn (Bleschingberg) gjorde, maa indrømme den Gyldighed for et andet Tilfælde, for det Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om et Kgl. Indg. mellem en Christen og en Jøde, eller overhovedet mellem Christne og Ikke-Christne, saa har man — troer jeg — tabt det faste Standpunkt, naar man ikke indrømmer Gyldigheden af den borgerlige Form for ethvert blandet Kgl. Indg. Thi da kommer man ind paa at undersøge, hvilke Kirker der staae hinanden nærmest, og hvilke Kirkens Medlemmer man vel kan paalægge, at de gjensidig skulle modtage den kirkelige Handling af den Andens Præst. Men dette troer jeg er et Standpunkt, hvorpaa Staten og den lovgivende Magt, saaledes som nu Grundlaget er lagt, ikke skal stille sig. Staten maa betragte den reformeerte og den lutheranske Kirke som særskilte Kirker, og hvor betydelig Adskillelsen er, maa Staten overlade til Kirken selv at vurdere, og vi maae vel huske paa, at, da Staten paa et andet Sted og for ikke mange Aar siden just meget stærkt sagde, at denne Forsjel-

var ingen, og at derfor begge Kirker kunde smelte sammen i een, saafaldet unieret, Kirke, saa gif det vel igjennem med Hensyn til den store Fleerhed; men der optraadte en meget betydelig Opposition, som sagde, at derved skete aldeles Uret. Jeg troer altsaa, at det er et farligt Punkt, naar man har at gjøre med Kirkens Anliggender, da at ordne Kirkerne saaledes efter deres Nærhed. — Jeg troer, det er nødvendigt at holde fast paa enhver Kirke som et for sig affødt og begrænset Hele, ikke saaledes at betragte Kirken, hvad den hidtil heller ikke har gjort, at man siger: ja, visse andre Kirker staae mig saa nær, at jeg ogsaa vil yde deres Medlemmer min aandelige Bistand; der er ingen Grund til at forandre, hvad der i saa Henseende har bestaaet. Men jeg troer, at man maa sige, at, naar man først skal søge en Grundse, indtil hvilken det kan være berettiget at fordrø en anden Form for Kgl. Indg. Stiftelse end den kirkelige, denne Fordring kan være berettiget, saasnart ikke Medlemmerne høre til en Kirke, som har en Vielse; thi først da har man fuld Berettigelse til at henvise dem til den Form, hvis Gyldighed for dem selv de ikke kunne nægte. Det er denne Grund, hvorfor jeg troer, at man ikke skal forandre, hvad der er foreslaaet i Udkastets § 2, navnlig ikke forandre det paa den Maade, som er foreslaaet af den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Bleschingberg). Det af ham stillede Endringsforslag troer jeg har faaet en mindre heldig Form derved, at det til den almindelige Regel, som staaer i Udkastet, har knyttet en Tilføjelse, hvorved den almindelige Regel indskrænkes i Virkeligheden til et meget specielt Tilfælde. Jeg troer, det er en uheldig Redaction, at sige først i Almindelighed, at Kgl. Indg. ogsaa kan indgaaes i Form af en borgerlig Handling, hvor Kgl. Indg. høre til forskellige Troessamfund, naar man saa tilføjer: dog kun, naar ikke begge ere Christne; thi derved indskrænkes det til et meget ringe Antal Tilfælde, ja her i Danmark i Virkeligheden for Diebliffet kun til et enkelt.